

ΑΡ. Δ.ΑΤ. 319/24

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΡΟΔΟΥ
Α.Β.Μ.: Ε2023/4703
Αριθμός:

Επιδόθηκε/Θυροκολληθήκη
στον... ΣΠΑΝΟΥ ΘΩΜΑ

ΡΟΔΟΣ 30.108/2024

ΔΙΑΤΑΞΗ

Η Εισαγγελέας Πρωτοδικών Ρόδου
Ο ΕΠΙΔΟΣΤΗΣ
Ο ΥΠΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ
ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΡΟΔΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Έχοντας υπόψη την από 4-9-2023 και με Α.Β.Μ. Ε2023/4703 έγκληση του ΣΠΑΝΟΥ Θωμά - Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος: α) του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου, κατοίκου Ρόδου οδός Υψηλάντου αρ. 11, β) ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός 25ης Μαρτίου αρ.9, και γ) του ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη του Γαβριήλ, κατοίκου Ιαλυσού Ρόδου, οδός Γ. Χαρίτου αρ. 2, αφού σκεφθήκαμε κατά νόμο, εκθέτουμε τα ακόλουθα:

Ι. Κατά τη διάταξη του άρθρου 51§2ΚΠΔ, όπως ισχύει, ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στο νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα, ενώ κατά το άρθρο 51§3ΚΠΔ, αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245§2ΚΠΔ ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με αιτιολογημένη διάταξή του που επιδίδεται στον εγκαλούντα. Ουσία αβάσιμη είναι η έγκληση, όταν ουδεμία αμφιβολία καταλείπεται περί του κατ' ουσίαν ψευδούς χαρακτήρα της. Νόμω αβάσιμη είναι η έγκληση, όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά γεγονότα -αληθή υποτιθέμενα - δεν συνιστούν έγκλημα κατ' άρθρο 14 Π.Κ., όταν δηλαδή: α) δεν συντρέχει ορισμένη ανθρωπίνη συμπεριφορά (ακαταμάχητη βία, πλήρης απάλειψη της συνείδησης), β) λείπει οποιοδήποτε στοιχείο της αντικειμενικής ή της υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος (αντικειμενικός αιτιώδης σύνδεσμος, δόλος), γ) υπάρχει λόγος που αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα της πράξης (άμυνα, προσταγή κ.λ.π.) ή τον καταλογισμό (πραγματική ή νομική πλάνη) ή εξαλείφει το αξιόποιο της πράξης (παραγραφή, αμνηστία, μη υποβολή εμπρόθεσμης εγκλήσεως) ή συντρέχει υποχρεωτικός λόγος απαλλαγής από την ποινή. Θεωρείται ότι συντρέχουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση ποινικής δίωξης, όταν οι ενδείξεις είναι τόσο σοβαρές, ώστε να

δικαιολογούν αλλά και να επιτάσσουν τον δικαστικό έλεγχο της κατηγορίας και συνακόλουθα να μην επιτρέπουν στον εισαγγελέα να «τερματίσει» μόνος του την υπόθεση, ήτοι όταν από το σύνολο των συλλεγέντων αποδεικτικών στοιχείων πιθανολογείται βάσιμα ότι ο εγκαλούμενος τέλεσε τα καταγγελλόμενα εγκλήματα. Με αυτόν τον τρόπο αφενός θωρακίζεται η προσωπικότητα των πολιτών από ανυπόστατες καταγγελίες κι αφετέρου επιτυγχάνεται μία σοβαρή ελάφρυνση του άσκοπου φόρτου δικαστικής εργασίας τόσο κατά το στάδιο της προδικασίας όσο και κατά την κύρια διαδικασία στο ακροατήριο (βλ. ΔιατΕισΕφΑθ 16/2020, ΝΟΜΟΣ, Γ. Μπουρμά σε Λ. Μαργαρίτη, Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο, Τόμος Πρώτος, Έκδοση 2010, άρ. 47, σελ. 199, αρ. 9-10). Ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης είναι η έγκληση όταν δεν περιγράφονται με λογικό ειρμό και σαφή ακολουθία ιστορικά γεγονότα τα οποία, αληθή υποτιθέμενα, είναι ικανά να στοιχειοθετήσουν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση κάποιας αξιόποινης πράξης, το δε περιεχόμενό της είναι ακατάληπτο και αντιφατικό, έτσι ώστε η περαιτέρω δικαστική διερεύνησή τους να είναι δικονομικά ανέφικτη (Β.Αδάμπας σε Λ.Μαργαρίτη, ΚΠΔ-Ερμηνεία κατ' άρθρο, τόμος Ι, 2012, σελ.173). Συνεπώς, ο Εισαγγελέας έχει το δικαίωμα να απορρίψει την έγκληση: α) ως μη στηριζόμενη στο νόμο και δη ως απαράδεκτη, όταν συντρέχει περίπτωση δεδικασμένου καθώς και όταν τα εκτιθέμενα σε αυτή πραγματικά περιστατικά, αληθή υποτιθέμενα, δεν πληρούν το πραγματικό του κανόνα που θεσπίζει αξιόποινη πράξη, β) ως μη στηριζόμενη στον νόμο όταν ελλείπει το στοιχείο της αντικειμενικής ή υποκειμενικής υπόστασης, το οποίο είναι απαραίτητο για την κατά το νόμο θεμελίωση και ολοκλήρωση ενός εγκλήματος, και γ) όταν κρίνει, μετά την ολοκλήρωση της προκαταρκτικής εξέτασης, ότι οι ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης είναι απλές κι όχι επαρκείς.

Σύμφωνα με το άρ.57§1ΚΠΔ, όπου θεσμοθετείται η αρχή του δεδικασμένου, που ορίζει ότι «Αν κάποιος έχει καταδικαστεί αμετάκλητα ή αθωωθεί ή έχει παύσει η ποινική δίωξη εναντίον του, δεν μπορεί να ασκηθεί και πάλι εις βάρος του δίωξη για την ίδια πράξη, ακόμη και αν δοθεί σ' αυτή διαφορετικός χαρακτηρισμός», ενώ κατά το άρ. 57§2εδ.β'ΚΠΔ «Αν παρά την πιο πάνω απαγόρευση ασκηθεί ποινική δίωξη, κηρύσσεται αυτή απαράδεκτη λόγω δεδικασμένου». Από την ως άνω διάταξη του άρ.57§1ΚΠΔ προκύπτει ότι για την ύπαρξη δεδικασμένου, πρέπει να συντρέχουν αθροιστικά οι εξής περιστάσεις: α) Αμετάκλητη απόφαση ή βούλευμα που αποφαινεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη για μια αξιόποινη πράξη. β)

Ταυτότητα προσώπου, ήτοι αυτή του κατηγορουμένου, δηλαδή του ως δράστη κατηγορηθέντος, που διώκεται εκ νέου για την ίδια πράξη. γ) Ταυτότητα πράξεως ως ιστορικού γεγονότος στο σύνολό του, που περιλαμβάνει όχι μόνο την ενέργεια ή παράλειψη του δράστη αλλά και το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκλήθηκε από αυτή. Ως πράξη νοείται το ιστορικό γεγονός, δηλαδή η υλική πράξη και πνευματική κίνηση, με όλα τα αποτελέσματα στον εξωτερικό κόσμο, καθ' όλη τη διαδρομή και καθ' όλες τις πραγματικές και νομικές όψεις της, τις οποίες ο δικαστής έχει δικαίωμα να ερευνήσει και να αξιολογήσει αυτεπάγγελτα. Ταυτότητα, δηλαδή, της πράξεως υπάρχει όταν η νέα κατηγορία συγκροτείται εξ αντικειμένου από τα ίδια πραγματικά περιστατικά, από τα οποία απαρτίζεται κατά τα ουσιώδη αντικειμενικά στοιχεία της και η προηγούμενη κατηγορία. Το δεδικασμένο αποτελεί αρνητική δικονομική προϋπόθεση, που εμποδίζει την άσκηση νέας (δεύτερης) ποινικής δίωξης και την πρόοδο της σχετικής διαδικασίας κατά του ιδίου προσώπου, για την ίδια πράξη, για την οποία υπάρχει ήδη επιπρόσθετα αμετάκλητη απόφαση ή βούλευμα που αποφαίνεται για τη βασιμότητα ή μη της κατηγορίας ή παύει οριστικά την ποινική δίωξη. Το ανεπίτρεπτο της ποινικής δίωξης, σε περίπτωση δεδικασμένου, έχει την έννοια ότι είναι ανεπίτρεπτη η διεξαγωγή νέας ποινικής διαδικασίας για την ίδια πράξη. Και τούτο όχι μόνο για να αποφεύγεται ο ενδεχόμενος κίνδυνος έκδοσης αντιφατικών αποφάσεων, αλλά, κυρίως, για να τηρηθεί ο κανόνας «non bis in idem», σύμφωνα με τον οποίο ο καθένας μόνο μία φορά, δηλαδή με μία μόνο διαδικασία, υποβάλλεται σε δικαστική κρίση, ως υπαίτιος της αυτής πράξεως, με αποτέλεσμα να εξαντλείται η κατά το άρ. 27ΚΠΔ αξίωση της Πολιτείας προς άσκηση ποινικής δίωξης, όταν αυτή ασκηθεί μία φορά (ΑΠ Ολ 1/2011 ΠοινΔικ 2011,677)[Συμβεφθεσσ 831/2019, ΝΟΜΟΣ].

Σύμφωνα με το άρ. 51§§2,3,4ΚΠΔ, «2. Ο εισαγγελέας πλημμελειοδικών εξετάζει την έγκληση που έλαβε και αν κρίνει ότι αυτή δεν στηρίζεται στον νόμο ή είναι προφανώς αβάσιμη στην ουσία της ή ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, την απορρίπτει με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 3. Αν ενεργήθηκαν προκαταρκτική εξέταση ή αυτεπάγγελτη προανάκριση κατά το άρθρο 245 παρ. 2 ή ένορκη διοικητική εξέταση και ο εισαγγελέας κρίνει ότι δεν προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την κίνηση της ποινικής δίωξης, απορρίπτει την έγκληση με διάταξή του, η οποία περιλαμβάνει συνοπτική αιτιολογία και επιδίδεται στον εγκαλούντα. 4. Όσα αναφέρονται στα άρθρα 43 παρ. 1 και 6, 44, 45, 47, 48, 49 και 50 εφαρμόζονται και ως προς την έγκληση.». Σύμφωνα με το άρ. 43§6ΚΠΔ, «6. Ο αρμόδιος

εισαγγελέας ανασύρει τη δικογραφία από το αρχείο μόνον όταν αναφαίνονται νέα πραγματικά περιστατικά ή στοιχεία ή γίνεται επίκληση αυτών, τα οποία δικαιολογούν κατά την κρίση του την επανεξέταση της υπόθεσης. Στην περίπτωση αυτή καλεί τον μηνυόμενο ή αυτόν σε βάρος του οποίου διενεργήθηκε προκαταρκτική εξέταση για παροχή εξηγήσεων..». Η κατ' άρ.51§§2,3ΚΠΔ απόρριψη της εγκλήσεως έχει οιοιεί δικαιοδοτικό (και όχι διοικητικό) χαρακτήρα, αλλά κατ' αρχήν χωρίς οριστικό και τελειωτικό χαρακτήρα, δηλαδή δεν παράγει πλήρες δεδικασμένο. Πλην, όμως, η λειτουργία της αρχής ne bis in idem και ο δικαιολογητικός της λόγος εμποδίζουν την κίνηση της ποινικής δίωξης για τα ίδια πραγματικά περιστατικά ύστερα από νέα καταγγελία (μήνυση, αναφορά, έγκληση κ.λπ.), εφόσον αυτή δεν περιέχει νέα στοιχεία ή αποδείξεις. Στην περίπτωση αυτή η εισαγγελική πράξη εμφανίζεται δεσμευτική. Προς τούτο γίνεται λόγος για καθύδριση ενός «οιοιεί δεδικασμένου». Επομένως, εάν υποβληθεί νέα καταγγελία (μήνυση, αναφορά, έγκληση κ.λπ.) χωρίς νέα στοιχεία ή νέες αποδείξεις, είτε ακόμη και με επουσιώδη παραλλαγή ή συμπλήρωση των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, υπάρχει δέσμευση από την προγενέστερη απόρριψη της κατηγορίας από τον εισαγγελέα, έτσι ώστε η νέα έρευνα της ίδιας υπόθεσης να θεωρείται απαράδεκτη, εφόσον η αντίθετη λύση θα κατέληγε ασφαλώς σε μία ατέρμονη διαδικασία, η οποία θα παραβίαζε την θεμελιώδη δικονομική αρχή ne bis in idem. Εάν όμως αρθούν οι λόγοι, οι οποίοι εμπόδιζαν την έναρξη της ποινικής δίωξης, χωρίς εν τω μεταξύ να έχει εξαλειφθεί το αξιόποινο της πράξης με οποιονδήποτε τρόπο (π.χ. λόγω παρέλευσης του χρόνου της παραγραφής) ή να έχει αποβιώσει ο φερόμενος ως ένοχος, ή εάν μεταγενέστερα εμφανισθούν νέα ή άγνωστα περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία, τότε είναι επιβεβλημένη η μεταγενέστερη κίνηση της ποινικής δίωξης. [Μ. Παπαχρήστου (επιμ.Λ.Μαργαρίτης), Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο του Ν.4620/2019, σελ. 174, Νομική Βιβλιοθήκη, 2020, Γ. Μπούρμας (επιμ.Λ.Μαργαρίτης), Ο Νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνεία κατ' άρθρο του Ν.4620/2019, σελ. 252-253, Νομική Βιβλιοθήκη, 2020].

Σύμφωνα με το άρ. 2§1 ΠΚ, ως ισχύει με τον Ν. 4619/2019, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με τα άρ. 7§1 του Συντάγματος, 7§1 κυρωθέντος δια του υπ' αριθ. 53/1974 νομοθετικού διατάγματος Ε.Σ.Δ.Α. και 15 του κυρωθέντος δια του Ν. 2462/1997 Δ.Σ.Α.Π.Δ., το οποίο επαναλαμβάνει την υπερνομοθετικής ισχύος αρχή της αναδρομικότητας του επεικέστερου ουσιαστικού ποινικού νόμου, που ίσχυσε από την τέλεση της πράξης μέχρι το χρόνο της αμετάκλητης εκδίκασης της υπόθεσης, ως

επιεικέστερος νόμος θεωρείται εκείνος που περιέχει τις ευμενέστερες για τον κατηγορούμενο διατάξεις, δηλαδή εκείνος, ο οποίος με την εφαρμογή του, με βάση τις προβλεπόμενες στη συγκεκριμένη περίπτωση προϋποθέσεις, επιφέρει την ευνοϊκότερη για τον κατηγορούμενο ποινική μεταχείριση. Προς τούτο γίνεται σύγκριση των περισσότερων σχετικών διατάξεων στο σύνολο των προϋποθέσεων, που προβλέπονται από καθεμιά από αυτές, έτσι ώστε να είναι πλέον σαφές, βάσει του νέου ΠΚ, ότι εφαρμόζεται πάντα η επιεικέστερη διάταξη και όχι ο νόμος ως ενιαίο «όλον». Αν από τη σύγκριση προκύψει ότι ο κατηγορούμενος, όπως κατηγορείται, επιβαρύνεται το ίδιο από όλους τους νόμους, τότε εφαρμοστέος είναι ο νόμος που ίσχυε κατά το χρόνο τέλεσης της πράξης, διαφορετικά, εφαρμόζεται ο νεότερος επιεικέστερος νόμος. Ειδικότερα, επιεικέστερος είναι ο νόμος, ο οποίος προβλέπει χαμηλότερο ανώτατο όριο του είδους της ποινής, αν δε το ανώτατο όριο είναι το ίδιο, επιεικέστερος είναι αυτός που προβλέπει μικρότερο κατώτατο όριο. Για το χαρακτηρισμό ενός νόμου ως επιεικέστερου ή μη λαμβάνεται κατ' αρχήν υπόψη το ύψος της απειλούμενης ποινής φυλάκισης ή κάθειρξης, που θεωρείται βαρύτερη της χρηματικής, ενώ επί ίσων στερητικών της ελευθερίας ποινών λαμβάνεται υπόψη και η χρηματική ποινή. Επιεικέστερος, ακόμη, είναι ο νόμος, ο οποίος δεν περιλαμβάνει επιβαρυντική περίσταση, υπό την οποία ασκήθηκε η ποινική δίωξη (ΟΛΑΠ 2/2021, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ως επιεικέστερος, εξάλλου, θεωρείται όχι μόνο ο νόμος που προσδιορίζει το είδος και το ύψος της ποινής, αλλά και κάθε διάταξη, η οποία μπορεί να επηρεάσει την τύχη του κατηγορουμένου. Προδήλως είναι ευμενέστερος για τον κατηγορούμενο και ο μεταγενέστερος του χρόνου τελέσεως της πράξεως νόμος, όταν καθιστά την πράξη ανέγκλητη, εκτός εάν η πράξη τιμωρείται δι' άλλης διατάξεως του ίδιου (μεταγενέστερου) νόμου, καθώς σε αυτή την περίπτωση η πράξη δεν καθίσταται ανέγκλητη. Επιεικέστερος, συγχρόνως, νοείται και εκείνος ο νόμος, ο οποίος θέτει ως όρο της δίωξης την έγκληση του παθόντος, εν σχέσει προς αξιόποινη πράξη διωκόμενη κατά τον προγενέστερο νόμο αυτεπαγγέλτως (ΑΠ 258/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Επιπλέον σύμφωνα με το άρ. 362 εδ. α' ΠΚ, ως ίσχυε μέχρι την κατάργησή του με το άρ. 136 περ. α' του Ν. 5090/2024 (το οποίο ισχύει από την 1-5-2024, σύμφωνα με το άρ. 138§1 του Ν. 5090/2024), «Όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλο γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψή του τιμωρείται με φυλάκιση έως ένα έτος ή χρηματική ποινή», ενώ σύμφωνα με το άρ. 363 ΠΚ, ως ίσχυε μέχρι την τροποποίησή του με το άρ. 54 του Ν. 5090/2024,

«Αν στην περίπτωση του προηγούμενου άρθρου, το γεγονός είναι ψευδές και ο υπαίτιος γνώριζε ότι αυτό είναι ψευδές τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και χρηματική ποινή [...]». Εντούτοις, στο άρ. 363 ΠΚ, ως αυτό τροποποιήθηκε από το άρ. 54 του Ν. 5090/2024 και ισχύει κατ' άρ. 138§1 του ίδιου Νόμου από την 1-5-2024, δεδομένου ότι το άρ. 362 του Π.Κ. καταργήθηκε από το άρ. 136 περ. α' του Ν. 5090/2024, προβλέπεται ότι «Όποιος με οποιονδήποτε τρόπο ενώπιον τρίτου ισχυρίζεται ή διαδίδει για κάποιον άλλο εν γνώσει του ψευδές γεγονός, που μπορεί να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του άλλου τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών και χρηματική ποινή [...]. Στην έννοια του τρίτου δεν περιλαμβάνονται δημόσιοι λειτουργοί ή υπάλληλοι που λαμβάνουν γνώση των ισχυρισμών για τα διάδικα μέρη, κατά την ενάσκηση καθήκοντος στο πλαίσιο πολιτικής ή ποινικής δίκης». Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις του άρ. 363 ΠΚ, ως ισχύουν τροποποιηθείσες από το Ν. 5090/2024, οι οποίες είναι επιεικέστερες για τον ύποπτο από εκείνες του άρ. 363 ΠΚ, ως ίσχυαν προ της τροποποίησής τους από το άρ. 54 του Ν. 5090/2024, καθώς δι' αυτών περιορίζεται η έννοια στοιχείου της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος και δη η έννοια του «τρίτου» και, ως εκ τούτου, τυγχάνουν εφαρμοστέες κατ' άρ. 2§1 ΠΚ στην προκειμένη περίπτωση, προκύπτει ότι για την στοιχειοθέτηση της αξιόποινης πράξης της συκοφαντικής δυσφήμισης, απαιτείται: α) ισχυρισμός ή διάδοση γεγονότος ενώπιον τρίτου σε βάρος ορισμένου προσώπου. Σε σχέση, ειδικώς, με την έννοια του «τρίτου» στην Αιτιολογική Έκθεση του Ν. 5090/2024 αναφέρονται τα ακόλουθα: «Επίσης, από την έννοια του τρίτου, αποδέκτη της διάδοσης, εξαιρούνται τα πρόσωπα που λαμβάνουν υποχρεωτικά γνώση του δυσφημιστικού ισχυρισμού κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, οπότε εξ αυτού και μόνο δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένη η προσφορότητα του γεγονότος για προσβολή της τιμής. Στην ανωτέρω εξαίρεση δεν περιλαμβάνονται ισχυρισμοί που στρέφονται κατά άλλων (πλην των διαδίκων) μερών ή περιπτώσεις που οι αποδέκτες των διαδόσεων (δημόσιοι λειτουργοί ή υπάλληλοι) συνδέονται προσωπικά με τα διάδικα μέρη, έτσι ώστε η γνωριμία αυτή να αίρει την απροσφορότητα του γεγονότος να βλάψει την τιμή λόγω μη αποστασιοποίησης των λειτουργών ή υπαλλήλων από τα διάδικα πρόσωπα. Αυτό ισχύει για τους δημόσιους λειτουργούς ή υπαλλήλους, που συμπράττουν στην ποινική διαδικασία ή πολιτική ή διοικητική δίκη, όπως είναι ο εισαγγελέας, ο δικαστής, ο δικαστικός γραμματέας, ο οποίος συμπράττει στη διαδικασία της καταχώρησης της μήνυσης ή της ένορκης κατάθεσης μάρτυρα, οι ανακριτικοί υπάλληλοι που ορίζονται από τον εισαγγελέα για

τη διενέργεια προανακριτικών πράξεων, ο δικαστικός επιμελητής, ο οποίος ως άμισθος δημόσιος λειτουργός είναι αρμόδιος για την επίδοση δικογράφων και εξωδίκων εγγράφων ενόψει ή στο πλαίσιο πολιτικής δίκης. Άλλωστε, για τα τελευταία αυτά πρόσωπα δεν προκύπτει ότι λαμβάνουν γνώση του περιεχομένου των συγκεκριμένων δικογράφων, παρά μόνο των στοιχείων που είναι αναγκαία για τον ορθό δικονομικά χειρισμό της υπόθεσης. Επίσης, για τον προσδιορισμό της έννοιας του τρίτου χρησιμοποιήθηκε στοχευμένα ο διευρυμένος και γενικός ορισμός της «δίκης» που περιλαμβάνει κάθε στάδιο από την προδικασία (π.χ. αστυνομική προανάκριση, άρα καταλαμβάνει και προανακριτικούς υπαλλήλους κατά την αυτεπάγγελτη αστυνομική προανάκριση) μέχρι την αμετάκλητη απόφαση». Έχει γίνει, ειδικότερα, δεκτό ότι όλα τα πρόσωπα, τα οποία συμπράττουν στο σύστημα απονομής δικαιοσύνης αποβάλλουν την προσωπική τους ταυτότητα και εξυπηρετούν αποκλειστικά το ρόλο, ο οποίος τους έχει ανατεθεί. Παρότι φυσικά πρόσωπα, κατά την ανατεθείσα σε αυτούς εξουσία, εκφράζουν και υλοποιούν ένα συγκεκριμένο θεσμικό ρόλο, μέσα σε ένα υποσύστημα, αυτό της αφηρημένης *in rem* απονομής δικαιοσύνης. Συνεπώς, τα δικαστικά πρόσωπα (Δικαστές, Εισαγγελείς), τα οποία λαμβάνουν υποχρεωτικά γνώση του δυσφημιστικού ισχυρισμού κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, ιδίως όταν καλούνται να αποφανθούν σχετικά με αυτόν τον ίδιο δυσφημιστικό ισχυρισμό, δεν είναι εξ αυτού και μόνο του λόγου τρίτοι, ούτε εξ αυτού και μόνο μπορεί να θεωρηθεί δεδομένη η προσφορότητα του γεγονότος για την προσβολή της τιμής (ΑΠ 1090/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 487/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΔιάτΕισΕφΑθ 94/2020, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Άλλωστε, κάθε πρόσωπο, το οποίο πληροφορείται περί του ψευδούς ισχυρισμού από το ίδιο το φερόμενο ως θύμα, δεν εντάσσεται στην έννοια του τρίτου, αφού πρώτον δεν ανήκει στον κύκλο των εν δυνάμει, κατά την αντίληψη του ίδιου του δράστη, προσώπων ενώπιον των οποίων επιχειρείται η συκοφάντηση και, δεύτερον, δεν μπορεί να νοηθεί ως «ενώπιον τρίτου» ισχυρισμός, εκείνος ο οποίος λαμβάνει χώρα σε χρόνο μεταγενέστερο της «ενώπιον τρίτου» εκφοράς του από το δράστη. Όταν το φερόμενο ως θύμα δημοσιοποιεί – κοινοποιεί το ίδιο, μετά το χρόνο τέλεσης της πράξης, τη σε βάρος του εγκληματική ενέργεια, ήτοι τη φερόμενη συκοφάντησή του, η ενέργειά του αυτή δεν συνδέεται αιτιωδώς με πταίσμα του δράστη, αλλά αποκλειστικά με τη διάθεση του υποκειμένου να διαθέσει (εκθέσει) δημοσίως και οικειοθελώς τμήμα της προσωπικότητάς του. Εξάλλου, η προσφυγή στη Δικαιοσύνη και η εκδίκαση μιας υπόθεσης από το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο, δεν αποτελεί διεύρυνση

του κύκλου των «τρίτων» προσώπων. Διότι, αφενός μεν ούτε σε αυτόν τον κύκλο (του ακροατηρίου) θα αποβλέπει ο δράστης, σε αβέβαιο δηλαδή και άγνωστο κύκλο προσώπων και σε μελλοντικό, αβέβαιο γεγονός (ήτοι τη συζήτηση της υπόθεσης, όποτε και αν πραγματοποιηθεί), αφετέρου δε αν θεωρηθεί ο εξ επαγγέλματος δικαστής ως τρίτος, τότε κάθε ενώπιόν του εισαγόμενη υπόθεση προς εκδίκαση ενεργοποιεί τη νομοτυπική μορφή του άρ. 363 ΠΚ, το οποίο δεν είναι έγκλημα αποτελέσματος, αλλά τυπικό έγκλημα (βλ. ΑΠ 140/1977, ΠοινΧρ 1997, σελ. 1336), ούτε πρόκειται περί διαρκούς εγκλήματος, ούτως ώστε να γίνεται αποδεκτή είτε νέα τέλεση, είτε συνέχιση της τέλεσης του αδικήματος δια της εκδίκασης της ποινικής (ή αστικής υπόθεσης), κατόπιν έγκλησης (ή αγωγής), κατ' ενός φερομένου ως συκοφάντη, λόγω του ότι με την απολογία ή τις προτάσεις του ο κατηγορούμενος (ή εναγόμενος) επανέλαβε το περιεχόμενο των δυσφημιστικών ισχυρισμών που είχε προηγουμένως διαλάβει σε έτερο δικόγραφο (λ.χ. σε αγωγή του κατά του εγκαλούντος - ενάγοντος), ακριβώς διότι η θεσμικά προβλεπόμενη διαδικασία απονομής της Δικαιοσύνης δεν εντάσσεται στην έννοια του «τρίτου». Δεν μπορεί, επιπλέον, να γίνει αποδεκτό ότι ο φερόμενος ως δράστης αποβλέπει σε πρόσωπο τρίτου, του οποίου η ταυτότητα και όλα τα στοιχεία προσδιορισμού του (λ.χ. φύλο, ηλικία, γνώσεις κ.τ.λ.) κατά την εκδήλωση του (ψευδούς) ισχυρισμού είναι άγνωστα και απροσδιόριστα, όταν μάλιστα πρόκειται για τον όποιον τρίτο θα λάβει γνώση, ενδεχομένως, του δυσφημιστικού ισχυρισμού στο μέλλον. Δεν μπορεί, ακόμη, ως «τρίτος» της οικείας ποινικής διάταξης να θεωρηθεί πρόσωπο θεσμικά (δικονομικά) εξουσιοδοτημένο να παραλαμβάνει και να εξετάζει μηνύσεις, καταγγελίες, αναφορές των πολιτών (π.χ. ο εισαγγελέας, ο δικαστής μίας υπόθεσης, ο αρμόδιος γραμματέας), καθότι κατά την ενάσκηση των καθηκόντων του αποβάλλει την προσωπική του ταυτότητα και εξυπηρετεί αποκλειστικά τον ανατεθειμένο σε αυτό θεσμικό του ρόλο. Το δικαστικό πρόσωπο δεν είναι «τρίτος» θεσμικά και δικονομικά ως προς το βιοτικό συμβάν, όπως ο οποιοσδήποτε παρών, ο οποίος θα λάβει γνώση της δυσφημιστικής εκδήλωσης, ο απλός θεατής του βιοτικού συμβάντος κατά το χρόνο της εξέλιξής του. Τα δικαστικά πρόσωπα, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, έχουν αυστηρά προκαθορισμένους ρόλους, δεν εκφράζουν την προσωπική τους άποψη, δεν δικαιούνται να προβαίνουν σε σχολιασμό όσων εκτίθενται στα πλαίσια της οικείας διαδικασίας (προδικασίας και κύριας διαδικασίας), δεν διασκέπτονται δημοσίως, δεν τους αφορά το πρόσωπο των διαδίκων (in rem εξελίσσεται η ποινική δίκη, in personam κηρύσσεται η ενοχή ή η αθωότητα). Δεν

μπορούν, εξάλλου, οι ανύπαρκτες, ως δικονομικό μέγεθος, «υπόνοιες» του εισαγγελέα ή του δικαστή κατά την εκδίκαση μίας υπόθεσης, να αναχθούν σε (δικονομικό) μέγεθος μετρήσιμο, που αξιολογείται για το σχηματισμό της δικαστικής φύσης. Σε αντίθετη περίπτωση, εάν ήθελε υποστηριχθεί ότι οι «υπόνοιες» που σχημάτισε ο εισαγγελέας ή ο δικαστής εκ της (ψευδούς) αγωγής, μήνυσης, καταγγελίας κ.λπ. αποτελούν απτό, εμπειρικό και δικονομικά αξιολογήσιμο μέγεθος, τούτο θα είχε ως συνέπεια ότι ο ενάγων, ο οποίος φέρει το βάρος απόδειξης στη διαδικασία της πολιτικής δίκης, οφείλει να αποδείξει ότι μέσω της κατάθεσης της (ψευδούς) αγωγής (μήνυσης, καταγγελίας κ.λπ.), επήλθε η προσβολή του εννόμου αγαθού της τιμής, δεδομένου ότι η δυνατότητα επέλευσης του κινδύνου αποτελεί στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης, ενόσω ο δικαστής, στον οποίο έχουν σχηματισθεί «υπόνοιες», προκειμένου να σχηματίσει τη δικανική του πεποίθηση, οφείλει να αναμένει την κατάθεση των προτάσεων των διαδίκων και την προβολή των εκατέρωθεν ισχυρισμών τους, πράγμα που ανάγεται στο μέλλον, στο χρόνο δηλαδή συζήτησης της αγωγής. Σε αφηρημένο επίπεδο, μη δυνάμενο να στηρίξει τη συνδρομή του στοιχείου της δυνατότητας επέλευσης του κινδύνου και συνεπώς της συντέλεσης της οικείας αξιόποινης πράξης ανάγεται και η θέση ότι ο δικαστικός επιμελητής είναι και αυτός «τρίτος», ενώπιον του οποίου λαμβάνει χώρα ο δυσφημιστικός ισχυρισμός. Τούτο προϋποθέτει πρώτον ότι ο κατηγορούμενος εναγόμενος επεδίωξε τη συκοφάντησή του εγκαλούντος – ενάγοντος ενώπιον προσώπου αγνώστου στον ίδιο και στο λήπτη της (ψευδούς) αγωγής (εναγόμενο), αυτή δε αποτελεί την επιλεγείσα από το δράστη διαδικασία πραγμάτωσης της απόφασής του και, δεύτερον, ότι ο όρος «αφηρημένη – συγκεκριμένη διακινδύνευση» (σημ.: η συκοφαντική δυσφήμιση αποτελεί έγκλημα αφηρημένης – συγκεκριμένης διακινδύνευσης) δικαιολογεί τη θέση ότι, αφού δεν απαιτείται η επέλευση του κινδύνου, αρκεί για τη συντέλεση της πράξης η υπόθεση ότι ο δικαστικός επιμελητής ανέγνωσε το κείμενο της (ψευδούς) αγωγής (ή εξώδικης πρόσκλησης – δήλωσης) κατ' αποτέλεσμα με βάση το απαράδεκτο στην πολιτική δίκη (αλλά και στην ποινική, κατ' αντιστροφή του βάρους της απόδειξης) «τεκμήριο» ότι το ανέγνωσε, διότι αν το είχε αναγνώσει, ενδεχομένως θα είχε σχηματίσει αρνητική άποψη για το φορέα του εννόμου αγαθού της τιμής (ΔιάτΕισΠρωτΑθ 2105/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Απαιτείται, επίσης, για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της συκοφαντικής δυσφήμισης β) το γεγονός να είναι δυνατόν να βλάψει την τιμή ή την υπόληψη του τελευταίου, γ) το γεγονός αυτό να είναι ψευδές και δ) άμεσος δόλος, συνιστάμενος

στην ηθελημένη ενέργεια του ισχυρισμού ή της διάδοσης ενώπιον του τρίτου του ψευδούς γεγονότος εν γνώσει του δράστη, με την έννοια της βεβαιότητας, ότι αυτό είναι ψευδές και δύναται να βλάψει την τιμή και την υπόληψη του άλλου και δεν αρκεί απλός δόλος (ΑΠ 1071/2022, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 480/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 358/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ως «ισχυρισμός» νοείται η ανακοίνωση που προέρχεται από γνώμη ή πεποίθηση του ίδιου του δράστη ή από μετάδοση άλλου προσώπου, που υιοθέτησε ο δράστης, ενώ ως «διάδοση» νοείται η μετάδοση ανακοίνωσης άλλου προσώπου από τον δράστη, χωρίς αυτός να την υιοθετεί (ΑΠ 675/2022, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 987/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 480/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 358/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ως «γεγονός» νοείται κάθε συγκεκριμένο περιστατικό του εξωτερικού κόσμου, που ανάγεται στο παρελθόν ή το παρόν, υποπίπτει στις αισθήσεις και είναι δεκτικό απόδειξης, καθώς και κάθε συγκεκριμένη σχέση ή συμπεριφορά, αναφερόμενη στο παρελθόν ή στο παρόν, που υποπίπτει στις αισθήσεις και αντίκειται στην ηθική και την ευπρέπεια. Δυσμενείς αξιολογικές κρίσεις ή χαρακτηρισμοί μπορεί να θεωρηθούν ως δυσφημιστικά γεγονότα, μόνο εάν υποκρύπτουν πραγματικά συμβάντα που προσβάλλουν την προσωπικότητα άλλου προσώπου ή συνάπτονται αναπόσπαστα με τέτοια συμβάντα και προσδιορίζουν την ποιοτική και ποσοτική βαρύτητά τους (ΑΠ 1023/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 480/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 358/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Απλές όμως κρίσεις, γνώμες και χαρακτηρισμοί που ενέχουν αμφισβήτηση, κατά την κοινή αντίληψη της κοινωνικής ή ηθικής αξίας του παθόντος ή εκδήλωση καταφρόνησης ή ονειδισμού αυτού (χωρίς να συνδέονται με συγκεκριμένο γεγονός), είναι δυνατό να θεμελιώσουν το έγκλημα της εξύβρισης όχι όμως και εκείνο της δυσφήμισης (ΑΠ 1069/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1025/2016, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Δεν αποκλείεται στην έννοια του γεγονότος να υπαχθούν η έκφραση γνώμης ή αξιολογικής κρίσης και χαρακτηρισμοί που ενέχουν αμφισβήτηση, κατά την κοινή αντίληψη, της κοινωνικής ή ηθικής αξίας του παθόντος ή ονειδισμού αυτού, οσάκις αμέσως ή εμμέσως υποκρύπτονται συμβάντα και αντικειμενικά εκδηλωτικά στοιχεία συμπεριφοράς, τα οποία στη συγκεκριμένη περίπτωση συνιστούν προσβολή της προσωπικότητας (ΑΠ 970/2023, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ακόμη ως «τιμή» νοείται η ηθική και προσωπική αξία που απολαμβάνει το φυσικό πρόσωπο ως ανθρώπινο όν και ως υποκείμενο της έννομης τάξης, ενώ ως «υπόληψη» νοείται η κοινωνική αξία αυτού, δηλαδή η εκτίμηση που αναγνωρίζεται και αποδίδεται στο φυσικό πρόσωπο ως στοιχείο της προσωπικότητάς του λόγω των ηθικών, πνευματικών, επαγγελματικών και λοιπών ικανοτήτων και δεξιοτήτων αυτού και της γενικότερης θετικής στάσης και

δράσης του στο πλαίσιο της έννομης τάξης, της επαγγελματικής ή καλλιτεχνικής ενασχόλησης και της κοινωνικής συμβίωσης και συναναστροφής (ΑΠ 987/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 480/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 358/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ο υπαίτιος, με την αναφορά ενώπιον τρίτων των σχετικών γεγονότων, παρέχει στους τρίτους τα στηρίγματα, στα οποία θα μπορούσαν αυτοί να στηρίξουν τη δική τους αρνητική κρίση για το πρόσωπο του προσβαλλόμενου. Κατά τα προαναφερθέντα «γεγονός που μπορεί να βλάψει την τιμή» σημαίνει ότι το γεγονός πρέπει να είναι πρόσφορο να επιφέρει την προσβολή της τιμής. Η προσφορότητα κρίνεται από τον τόπο, χρόνο, το είδος του γεγονότος, από τον τρίτο ή τρίτους ενώπιον των οποίων διαδίδεται και γενικά από τις περιστάσεις (ΑΠ 1091/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 480/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 358/2019, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Σύμφωνα με το άρ. 224§1 ΠΚ «Όποιος, ενώ εξετάζεται ως διάδικος ή μάρτυρας σε δικαστήριο ή ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί εξέταση για την κρινόμενη υπόθεση, εν γνώσει του καταθέτει ψευδή στοιχεία σχετικά με την υπόθεση αυτή ή αρνείται ή αποκρύπτει την αλήθεια, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών (3) μηνών έως τρία (3) έτη και χρηματική ποινή.», για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της ψευδούς κατάθεσης διαδίκου ή μάρτυρα απαιτείται: α) κατάθεση του διαδίκου ή του μάρτυρα ενώπιον δικαστηρίου ή αρχής αρμόδιας να ενεργεί εξέταση για την κρινόμενη υπόθεση, β) τα πραγματικά περιστατικά που αυτός κατέθεσε να είναι ψευδή και γ) να υπάρχει άμεσος δόλος, ο οποίος συνίσταται στη γνώση (με την έννοια της συνειδητής βεβαιότητας) του διαδίκου ή του μάρτυρα, ότι τα περιστατικά που κατέθεσε είναι ψευδή ή στο ότι είχε γνώση των αληθινών αλλά σκόπιμα τα απέκρυψε ή αρνήθηκε να τα καταθέσει [ΑΠ 786/2020 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Ως περιστατικά νοούνται συγκεκριμένα συμβάντα του εξωτερικού ή εσωτερικού κόσμου, που ανάγονται στο παρελθόν ή στο παρόν, είναι δεκτικά απόδειξης και είναι αντικειμενικά ψευδή. Επιπλέον πρέπει τα περιστατικά που κατατέθηκαν να έχουν σχέση με την υπόθεση και να αναφέρονται, προκειμένου μεν για αστική διαφορά στα αποδεικτέα θέματα, προκειμένου δε για ποινική δίκη στα στοιχεία του εγκλήματος, που αποτελεί το αντικείμενο αυτής, ή σε άλλα περιστατικά συνδεδεμένα αναποσπαστως με τα γεγονότα αυτά, στερείται σημασίας, όμως, το αν είναι ουσιώδη ή επουσιώδη για την έκβαση της δίκης και ανεξάρτητα αν επηρέασαν το αποτέλεσμα στην συγκεκριμένη υπόθεση [ΑΠ 1246/2020, ΑΠ 290/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Η ύπαρξη της προκαταρκτικής εξέτασης στο ποινικό δικονομικό σύστημα, έχει ως συνέπεια την αναγνώριση συγκεκριμένων δικαιωμάτων (αλλά και υποχρεώσεων) στον «ύποπτο». Ως ύποπτος θεωρείται εκείνος σε βάρος του οποίου υφίστανται υπόνοιες ή ενδείξεις ότι έχει ήδη τελέσει ή συμμετάσχει σε αξιόποινη πράξη, την οποία ερευνά το αρμόδιο όργανο ιδίως όταν τούτο το πρόσωπο αναφέρεται ρητά ως δράστης κάποιας αξιόποινης πράξης σε έγκληση- μήνυση - αίτηση. Ο ύποπτος εξετάζεται «για την πράξη του» - δηλ. γι' αυτή που του αποδίδεται. Η παροχή εξηγήσεων στην προκαταρκτική εξέταση αντιστοιχεί με την απολογία στα πλαίσια της προανάκρισης και κύριας ανάκρισης. Γι' αυτό άλλωστε στον ύποπτο αναγνωρίζονται και δικαιώματα αντίστοιχα του κατηγορουμένου, ο οποίος δίνει τις εξηγήσεις διότι του αποδίδεται κάποια αξιόποινη πράξη. Στο πλαίσιο της προκαταρκτικής εξέτασης ο ύποπτος έχει τα πλήρη δικαιώματα του κατηγορουμένου, όπως άλλωστε επιτάσσει και το άρ. 6 της ΕΣΔΑ, εφόσον υποκείμενο της (δίκαιης) δίκης είναι και ο ύποπτος. Μεταξύ αυτών είναι και το δικαίωμα σιωπής και μη αυτοενοχοποίησής του, ως ειδικότερη έκφραση του δικαιώματος του για «δίκαιη δίκη», που του εξασφαλίζει το ως άνω άρ. 6 της ΕΣΔΑ, καθώς και το δικαίωμα του από το άρ. 223§4 ΚΠΔ, να αρνηθεί την κατάθεση περιστατικών από τα οποία θα μπορούσε να προκύψει η ενοχή του για αξιόποινη πράξη. Η θεμελιώδης αυτή δικαιοκρατική αρχή της μη αυτοενοχοποίησης, διακηρύσσεται ήδη στο άρθρο 14§3 εδ. ζ' του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που κυρώθηκε με το Ν. 2462/1997 και έχει την ισχύ που ορίζει το άρθρο 28§1 του Συντ., κατά το οποίο κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ποινικό αδίκημα απολαύει σε πλήρη ισότητα μεταξύ των άλλων και την εγγύηση, να μην εξαναγκάζεται να καταθέσει εναντίον του εαυτού του ή να ομολογήσει την ενοχή του (ΑΠ 436/2012). Το δικαίωμα σιωπής του κατηγορουμένου αναγνωρίζεται ρητά από το άρθρο 273§2εδ.β' ΚΠΔ, σύμφωνα με το οποίο, «ο κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να αρνηθεί να απαντήσει», αφού όμως εξακριβωθεί πρώτα η ταυτότητα του προσώπου του. Ο πυρήνας δηλαδή του δικαιώματός του αυτού, αφορά την ευχέρεια να μην καταθέτει ο ίδιος επιβαρυντικά για τον εαυτό του περιστατικά ή γεγονότα, να μην αυτοκατηγορείται. Έτσι, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο κατηγορούμενος δεν έχει δικαίωμα, αλλά απλώς τη δικονομική ευχέρεια να ψευσθεί κατά την απολογία του, ευθύνεται όμως για τις αξιόποινες πράξεις που τελεί διά της απολογίας του. Ειδικότερα, αν αναφέρει ψευδή γεγονότα κατά την απολογία του, τα οποία είναι εκτός των ορίων αποκρούσεως της κατηγορίας – άσχετα δηλαδή με την κατηγορία που του αποδίδεται –

και τα οποία περιέχουν ενοχοποίηση για τρίτα πρόσωπα, αυτό σημαίνει ότι καταφάσκεται η ποινική ευθύνη του, όταν η έκθεση ψευδών προκαλεί βλάβη σε άλλους, είτε με τον χαρακτηρισμό τους ως δραστών είτε με τη με οποιοδήποτε άλλο τρόπο προσβολή της τιμής τους [ΑΠ 1466/2017 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

Σύμφωνα με το άρ. 220§1 ΠΚ «Όποιος πετυχαίνει με εξαπάτηση να βεβαιωθεί σε δημόσιο έγγραφο αναληθώς περιστατικό που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, καθώς και όποιος χρησιμοποιεί τέτοια ψευδή βεβαίωση για να εξαπατήσει άλλον σχετικά με το περιστατικό αυτό, τιμωρείται με φυλάκιση έως δύο έτη ή χρηματική ποινή, αν δεν τιμωρείται βαρύτερα κατά τις διατάξεις για την ηθική αυτουργία», για τη στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της υφαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης απαιτείται, αντικειμενικώς: α) δημόσιο έγγραφο, κατά την έννοια του άρθρου 438 ΚΠολΔ, που έχει εφαρμογή και στο ποινικό δίκαιο, διότι το άρθρο 13 στοιχ. γ' του ΠΚ προσδιορίζει την έννοιά του, δηλαδή έγγραφο που έχει συνταχθεί από τον καθ' ύλη και κατά τόπο αρμόδιο δημόσιο υπάλληλο ή λειτουργό κρατικής υπηρεσίας (δημόσιας, δημοτικής ή κοινοτικής), κατά τους νόμιμους τύπους, είναι δε προορισμένο για εξωτερική κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη έναντι πάντων του γεγονότος που βεβαιώνεται σ' αυτό, β) βεβαίωση στο έγγραφο αυτό αναληθούς περιστατικού που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, δηλαδή να επιφέρει τη γένεση, αλλοίωση, μεταβίβαση, κατάργηση ή απώλεια δικαιώματος ή έννομης σχέσης, και γ) η βεβαίωση του αναληθούς περιστατικού να επιτυγχάνεται με εξαπάτηση, ακριβέστερα με παραπλάνηση, του δημόσιου υπαλλήλου, που μπορεί να γίνει με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, με έγγραφο ή και προφορικά. Δεν αρκεί η απλή, εν γνώσει του δράστη, ψευδής δήλωση περιστατικού στον αρμόδιο για την σύνταξη του εγγράφου δημόσιο υπάλληλο, αλλά απαιτείται και πρόθεση εξαπάτησης του υπαλλήλου, με οποιαδήποτε απατηλή ενέργεια με την οποία παρασύρεται ο τελευταίος στην αναληθή βεβαίωση (ΑΠ 147/1998). Δημόσιο έγγραφο, κατά το άρθρο 438 του ΚΠολΔ, που έχει εφαρμογή και στο ποινικό δίκαιο, γιατί το άρθρο 13 περ. γ' του ΠΚ δεν προσδιορίζει την έννοιά του, είναι εκείνο που έχει συνταχθεί από καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δημόσιο υπάλληλο και είναι προορισμένο για εξωτερική κυκλοφορία προς πλήρη απόδειξη, έναντι πάντων, κάθε γεγονότος που βεβαιώνεται με αυτό. (ΑΠ 433/2023, 1481/2022, 1552/2016). Υποκειμενικώς δε απαιτείται δόλος, ο οποίος περιλαμβάνει τη γνώση του δράστη, έστω και με την έννοια της αμφιβολίας, ότι το βεβαιούμενο γεγονός είναι αναληθές, ότι η βεβαίωση γίνεται σε δημόσιο έγγραφο, καθώς και ότι το βεβαιούμενο γεγονός μπορεί

να έχει έννομες συνέπειες, είτε για τον εαυτό του είτε για άλλον, περαιτέρω δε τη θέληση ή αποδοχή του δράστη να προβεί στην εξαπάτηση (παραπλάνηση) του δημόσιου υπαλλήλου με οποιονδήποτε τρόπο (Α.Π. 522/2020, ΑΠ 251/2023).

Σύμφωνα με το άρ. 187 ΠΚ ορίζεται ότι «1. Όποιος συγκροτεί ή εντάσσεται ως μέλος σε επιχειρησιακά δομημένη και με διαρκή εγκληματική δράση οργάνωση τριών ή περισσότερων προσώπων, που επιδιώκει την τέλεση περισσότερων κακούργημάτων τιμωρείται με κάθειρξη έως δέκα έτη και χρηματική ποινή. 2. Αυτός που διευθύνει την εγκληματική οργάνωση τιμωρείται με κάθειρξη. 3. Όποιος, εκτός από την περίπτωση της πρώτης παραγράφου, οργανώνεται με άλλον ή άλλους για να διαπράξουν κακούργημα τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών. Με φυλάκιση έως τρία έτη τιμωρείται ο υπαίτιος αν η κατά το προηγούμενο εδάφιο ένωση έγινε για τη διάπραξη πλημμελήματος με το οποίο επιδιώκεται οικονομικό ή άλλο υλικό όφελος ή η προσβολή της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας, της ανηλικότητας, της προσωπικής ελευθερίας, της ιδιοκτησίας ή της περιουσίας.» Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται, ότι για τη στοιχειοθέτηση του παραπάνω εγκλήματος, που είναι υπαλλακτικώς μικτό, απαιτούνται: α) Η εξ αρχής δημιουργία (για την εγκληματική μορφή της "συγκροτήσεως") ή η προηγούμενη ύπαρξη (για την εγκληματική μορφή της "εντάξεως") ομάδας με δράση διαρκή, ήτοι ενός συνόλου προσώπων, που έχει ως σκοπό την ανάπτυξη δραστηριότητας σε βάθος χρόνου και όχι με τρόπο ευκαιριακό ή παροδικό, β) Η συμμετοχή κάποιου στην ίδρυση της ομάδας ή στη διεύθυνση αυτής ή η εκ των υστέρων ένταξη του σ' αυτήν, ως μέλους, γ) Τα μέλη της ομάδας να είναι τουλάχιστον τρία. δ) Η ομάδα να έχει εσωτερική διάρθρωση και ιεραρχική δομή, με την έννοια ότι τα νεότερα ή κατώτερα μέλη υποτάσσουν τη βούλησή τους στα παλιότερα ή ανώτερα και όλοι μαζί, αδιαφόρως αν αυτό επιτυγχάνεται ελεύθερα ή με την καλλιέργεια σχέσεων επιβολής - υποταγής, διαμορφώνουν μια νέα, ενιαία βούληση, αυτή της οργάνωσης, που κατευθύνεται στην επίτευξη ενός κοινού σκοπού, ε) Ο κοινός σκοπός, που μπορεί να έχει οποιοδήποτε κίνητρο, οικονομικό αλλά και ιδεολογικό ή άλλο, να αναφέρεται στην τέλεση κάποιου ή κάποιων από τα κακούργηματα, που απαριθμούνται περιοριστικά σ' αυτήν και στ) Τα κακούργηματα αυτά, που δεν χρειάζεται να είναι εκ των προτέρων καθορισμένα ως προς το είδος ή τις λεπτομέρειες και, κυρίως, ως προς το αντικείμενο εκάστης πράξεως, να προβλέπονται με τρόπο, που η αφηρημένη επιδίωξή τους, αφ' ενός χαρακτηρίζει τη συγκρότηση ή τη λειτουργία της ομάδας και αφ' ετέρου εμπίπτει στη γνώση και στη θέληση ενός εκάστου από αυτούς,

που τη συγκροτούν ή εντάσσονται σε αυτήν. Ακόμη, από τις ίδιες διατάξεις συνάγεται, ότι για να γίνει ή να παραμείνει κάποιος μέλος της ομάδας απαιτείται και αρκεί η εκ μέρους αυτού αποδοχή του σκοπού της, χωρίς να είναι αναγκαία και η προσωπική συμμετοχή του σε επί μέρους πράξεις, οι οποίες άγουν στην επίτευξη του σκοπού (βλ. ΑΠ 1024/2019 ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου συγκρότηση της εγκληματικής οργάνωσης είναι η καθοδηγητική και κατευθυντήρια συμβολή στη δημιουργία της. Μέλος της οργάνωσης αυτής είναι εκείνος, που είτε συμμετέχει στην ίδρυση της ομάδας, είτε εντάσσεται εκ των υστέρων σ' αυτήν και υποτάσσει τη βούλησή του στην οργάνωση, χωρίς να είναι αναγκαία και η προσωπική συμμετοχή του στις κατ' ιδίαν πράξεις της οργάνωσης. Δομημένη ομάδα είναι εκείνη που δεν σχηματίζεται περιστασιακά για τη διάπραξη ενός εγκλήματος, αλλά συγκροτείται για να έχει διαρκή δράση, χαρακτηριζόμενη από εσωτερική διάρθρωση και ιεραρχική δομή, ενώ υποκειμενικώς απαιτείται δόλος κάθε μέλους να θέλει την ένταξή του στην εγκληματική οργάνωση, ήτοι απαιτείται κάθε μέλος να έχει ως σκοπό τη διάπραξη περισσότερων από ένα κακουργημάτων, που αναφέρονται στη διάταξη της παρ. 1 (έγκλημα υπερχειλούς υποκειμενικής υπόστασης), ο ειδικός δε αυτός δόλος νοείται συνολικός (ενιαίος), δηλαδή τα μέλη να έχουν προαποφασίσει, ήδη, κατά την ίδρυση της οργάνωσης, ή την ένταξή τους σε αυτή, ότι η δράση τους θα εκδηλωθεί σε βάθος χρόνου με την τέλεση περισσότερων κακουργημάτων και χωρίς να έχουν καταστρωθεί οι λεπτομέρειες κ.λπ. των εγκλημάτων τούτων (βλ. ΑΠ 180/2019 Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 406/2018, ΠοινΧρ. ΞΘ', 434ΑΠ 176/2017 Δημοσίευση ΤΝΠ Νόμος). Στην παράγραφο 3 του προαναφερόμενου άρθρου στοιχειοθετείται το έγκλημα της συμμορίας. Εν προκειμένω, το έγκλημα τελείται όταν ο δράστης «οργανώνεται» με άλλον ή άλλους για να διαπράξει κακούργημα ή πλημμέλημα. Για να υπάρξει συμμορία δεν αρκεί απλή σύμπτωση βουλήσεων, αλλά απαιτείται η σύσταση οργάνωσης με στοιχειώδη έστω δομή και απαιτείται και η ύπαρξη συμφωνίας για την από κοινού τέλεση αξιόποινων πράξεων (βλ. Μ Μαργαρίτη- Α. Μαργαρίτη, Ποινικός Κώδικας, Ερμηνεία -Εφαρμογή, εκδ. Π.Ν Σάκκουλας, 2020, σελ. 506).

Σύμφωνα με το άρ. 46§1 ΠΚ, για την ύπαρξη ηθικής αυτουργίας απαιτείται να συντρέχουν, αντικειμενικά μεν α) πρόκληση από τον ηθικό αυτουργό σε άλλον της απόφασης να διαπράξει ορισμένη αξιόποινη πράξη, η πρόκληση δε αυτή μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε τρόπο και μέσο, όπως με συμβουλές, υπόσχεση ή χορήγηση αμοιβής, παραινέσεις, προτροπές (παρακίνηση, ενθάρρυνση), πειθώ, φορτικότητα, πίεση,

απειλή, με την επιρροή προσώπου λόγω της ιδιότητας και της θέσης του ή και της σχέσης του με το φυσικό αυτουργό κ.λ.π. χωρίς όμως να είναι αναγκαίο να εξειδικεύονται περαιτέρω σε τι συνίστανται οι προτροπές, παραινέσεις, πειθώ ή φορτικότητα κλπ που τυχόν χρησιμοποίησε ο ηθικός αυτουργός (ΑΠ 55/2019, 715/2019, 434/2019, 138/2015) και β) διάπραξη από τον άλλον (αυτουργό) της πράξης αυτής κατά την αντικειμενική της υπόσταση, μη απαιτούμενου να διαπράξει αυτή και κατά την υποκειμενική της υπόσταση και τούτο, διότι, κατά το άρθρο 48 ΠΚ, το αξιόποινο του ηθικού αυτουργού είναι ανεξάρτητο από το αξιόποινο του αυτουργού, αφού ο τελευταίος αρκεί να τελέσει την πράξη μόνον κατά την αντικειμενική της υπόσταση και όχι και κατά την υποκειμενική της υπόσταση, λόγω έλλειψης δόλου από μέρους του, όπως όταν παραπλανήθηκε στο να τελέσει την πράξη, υποκειμενικά δε δόλος του ηθικού αυτουργού, δηλαδή ηθελημένη πρόκληση της απόφασης για τη διάπραξη από τον άλλον της αντικειμενικής υπόστασης ορισμένου εγκλήματος με τη γνώση και θέληση ή αποδοχή της συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης [ΑΠ 210/2022].

II. Στην προκείμενη περίπτωση, από την κρινόμενη έγκληση και από την αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων που συγκεντρώθηκαν κατά τη διάρκεια της διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης και ειδικότερα των εγγράφων που ενυπάρχουν στη δικογραφία σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στην μείζονα σκέψη, προκύπτουν κατά την κρίση μας τ' ακόλουθα:

Ο εγκαλών εκθέτει στην υπό κρίση έγκληση, κατά συμπύκνωση του περιεχομένου αυτής, στο μέτρο, που παρουσιάζει ποινικό ενδιαφέρον, ότι:

A) στο πλαίσιο της διενεργηθείσας προκαταρκτικής εξέτασης της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας – έγκλησης του νυν εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά), στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος, μεταξύ άλλων,: 1) του πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα) σχετικά με τον φερόμενο έλεγχο που ασκούσε με την ήδη αποβιώσασα μητέρα του εδώ και χρόνια στις δημόσιες υπηρεσίες και στην δικαιοσύνη προς δικό του όφελος και προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων του, προκειμένου να νομιμοποιηθεί και να αξιοποιηθεί οικονομικά το αυθαίρετο κτίριο κτηματολογικής μερίδας 80Α γαιών Ρόδου, ιδιοκτησίας του ανωτέρω εγκαλουμένου, υφαρπάζοντας κατά τρόπο ασαφή και σε κάθε περίπτωση σε πολύ προγενέστερο χρόνο την όμορη ιδιοκτησία της εταιρείας του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) με την επωνυμία «ΠΥΓΜΗ ΡΟΔΟΥ Ε.Π.Ε.» και 2) του δεύτερου εγκαλουμένου – Δικηγόρου

(Α.Μ.Δ.Σ.Ρ.: 66) (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου) σχετικά με τον εσφαλμένο (κατά την κρίση του εγκαλούντος) χειρισμό τριών υποθέσεων του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) αναφορικά με το ανωτέρω ακίνητο:

i) ο πρώτος εγκαλούμενος (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας) κατέθεσε ενώπιον της Πταισματοδίκη Ρόδου τις από 7-7-2023 ανωμοτί έγγραφες εξηγήσεις του, στις οποίες φέρεται να διαλαμβάνει ψεύδη αναφορικά με τα ανωτέρω καταγγελλόμενα, τα οποία αντέκρουσε ο νυν εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) με το από 14-8-2023 συμπληρωματικό του υπόμνημα ενώπιον του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, το οποίο συσχετίστηκε στην με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινική δικογραφία. Επιπλέον ο πρώτος εγκαλούμενος (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας) στις ανωτέρω ανωμοτί έγγραφες εξηγήσεις του κατέθεσε ότι ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) χρήζει ακούσιας νοσηλείας.

ii) ο δεύτερος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος) κατέθεσε χωρίς όρκο την 7-7-2023 ενώπιον της Πταισματοδίκη Ρόδου ότι το περιεχόμενο της έγκλησης (Α.Β.Μ. Ε2023/1696) του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) αποτελείται από ψεύδη, κακοήθειες, χωρίς καμιά υπόσταση λογικής και ότι είναι συκοφαντικό. Επιπλέον με τις ανωτέρω ανωμοτί εξηγήσεις του, ο δεύτερος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος) κατέθεσε ότι ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) «εμπαίζει την Δικαιοσύνη» και ότι «δεν πρέπει να του παρέχουν αυτή την δυνατότητα (ενν. νομική βοήθεια) ... καθότι εκ πληροφοριών μου η ακίνητος περιουσία του, περιλαμβάνουσα τουλάχιστον 5 διαμερίσματα, αποδεικνύεται εκ πιστοποιητικού Κτηματολογίου Ρόδου, ως επίσης αποδεικνύεται πως είναι κάτοχος και κύριος μεγάλου ισογείου εμπορικού καταστήματος σε προνομιάχα περιοχή της πόλης της Ρόδου».

Β) την 10-3-2023 ο δεύτερος εγκαλούμενος - Δικηγόρος (Α.Μ.Δ.Σ.Ρ.: 66) (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος) και ο τρίτος εγκαλούμενος - Δικηγόρος (Α.Μ.Δ.Σ.Ρ.: 42) (ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) κατέθεσαν ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου το με άρ.πρωτ. 354/10-3-2023 έγγραφο, κοινοποιούμενο στην Εισαγγελία Εφετών Δωδεκανήσου (άρ.εισερχ. 1306/10-3-2023), σύμφωνα με το οποίο οι ανωτέρω εγκαλούμενοι φέρεται να επιχείρησαν να διερευνηθεί εκ νέου η συνδρομή ή μη των νόμιμων προϋποθέσεων της χορηγηθείσας στον εγκαλούντα (ΣΠΑΝΟ Θωμά) νομικής βοήθειας με την με άρ. 321/2022 Πράξης του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου για δίκη, που διεξαγόταν ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου την 7-12-2022 κι εν συνεχεία κατόπιν αναβολής την 10-3-2023, επικαλούμενοι ότι ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) είναι κύριος δώδεκα (12) διαμερισμάτων (οριζόντιων ιδιοκτησιών), και

ισόγειου καταστήματος, εμβαδού 300,00 τ.μ., (στο οποίο στεγάζεται η επιχείρηση του Γενικού Εμπορίου Τροφίμων), που βρίσκονται στην Ρόδο, σε κτίριο, με κτηματολογικά στοιχεία, μερίδα 80Α γαιών Ρόδου, τόμος 61, και φύλλο 81 του Κτηματολογίου Ρόδου (προσκομίζοντας σχετικώς το με άρ. 1600 /2009 πιστοποιητικό κυριότητας του Κτηματολογίου Ρόδου). Κατόπιν τούτου, το με άρ.πρωτ. 354/10-3-2023 έγγραφο του δεύτερου και τρίτου εγκαλουμένου (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου και ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη), που κατατέθηκε ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου και κοινοποιήθηκε στην Εισαγγελία Εφετών Δωδεκανήσου (άρ.εισερχ. 1306/10-3-2023) διαβιβάστηκε στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου και έλαβε Α.Β.Μ. Α2023/1817 προς διερεύνηση των αδικημάτων της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220 ΠΚ), της ψευδούς κατάθεσης (άρ. 224 ΠΚ) και της απάτης (άρ. 386 ΠΚ), που φέρεται να τέλεσε ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς). Σύμφωνα με την υπό κρίση έγκληση ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) αναφέρει ότι όσα διαλαμβάνουν ο δεύτερος και τρίτος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος και ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) στην με Α.Β.Μ. Α2023/1817 καταγγελία είναι ψευδή, προσβάλλουν την τιμή και την υπόληψή του κι ως εκ τούτου τον καταμηνύουν ψευδώς για τα αδικήματα της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220 ΠΚ), της ψευδούς κατάθεσης (άρ. 224 ΠΚ) και της απάτης (άρ. 386 ΠΚ).

Γ) Επιπλέον με την υπό κρίση έγκληση ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) εκθέτει ότι ο πρώτος εγκαλούμενος (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας) και ο δεύτερος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος) διέπραξαν το αδίκημα της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), για τους λόγους, που αναλυτικά αναφέρει στην με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 έγκλησή του, στο από 29-5-2023 υπόμνημά του και στο από 14-8-2023 συμπληρωματικό του υπόμνημα, όπως επίσης και ότι ο τρίτος εγκαλούμενος (ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) διέπραξε το αδίκημα της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), διότι: α) ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) δεν κατάφερε να εκταμιεύσει από την Τράπεζα Eurobank Ergasias Α.Ε. δάνειο ύψους 90.000,00€, καθόσον ο τρίτος εγκαλούμενος (ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) ήγειρε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου την με άρ. 98/15-9-2002 αγωγή αποζημίωσης του Ουγιανίκ ή Μπεκάκη Μεχμέτ σε βάρος, μεταξύ άλλων, του Μανουσέλη Ιωάννη, δικαιοπαρόχου του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά), και εν συνεχεία κατέθεσε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου την με άρ. 290/15-2-2002 αίτηση συντηρητικής κατάσχεσης κατά του Μανουσέλη Ιωάννη, επί της οποίας εκδόθηκε η από 15-2-2002 Προσωρινή Διαταγή του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου, σύμφωνα με την οποία απαγορευόταν κάθε νομική

ή πραγματική μεταβολή των επίδικων ακινήτων μέχρι την ορισθείσα δικάσιμο, η οποία καταχωρίστηκε στο Κτηματολόγιο Ρόδου με την με άρ. 2578/13-3-2002 πράξη, και παρά το γεγονός ότι η ανωτέρω αγωγή αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας απορρίφθηκε (βλ. σχετικά την με άρ. 251/2004 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου), η ως άνω προσωρινή διαταγή εξακολουθούσε να φαίνεται καταχωρημένη στο Κτηματολόγιο Ρόδου. β) από κοινού με τον δεύτερο εγκαλούμενο (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανο) κατέθεσαν ενώπιον του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου το με άρ.πρωτ. 354/10-3-2023 έγγραφο, το οποίο κοινοποιήθηκε στην Εισαγγελία Εφετών Δωδεκανήσου (άρ.εισερχ. 1306/10-3-2023) κι εν συνεχεία διαβιβάστηκε στην Εισαγγελία Πρωτοδικών Ρόδου λαμβάνοντας Α.Β.Μ. Α2023/1817 προς διερεύνηση των αδικημάτων της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220 ΠΚ), της ψευδούς κατάθεσης (άρ. 224 ΠΚ) και της απάτης (άρ. 386 ΠΚ), που φέρεται να τέλεσε ο νυν εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς).

Δ) Τέλος με την υπό κρίση έγκληση ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) εκθέτει ότι ηθικός αυτουργός των ανωτέρω αξιόποινων πράξεων, που φέρεται να έχουν τελέσει ο δεύτερος και ο τρίτος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος και ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) είναι ο πρώτος εγκαλούμενος (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέας).

Από την διενεργηθείσα προκαταρκτική εξέταση προέκυψε ότι επί της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας έχει εκδοθεί η με άρ. 276/2023 Διάταξη του Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, κατά την οποία ασκήθηκε η με άρ. 35/2023 προσφυγή, η οποία με την σειρά της απορρίφθηκε με την με άρ. 48/2023 Διάταξη του Εισαγγελέα Εφετών Δωδεκανήσου ως ουσία αβάσιμη. Επιπλέον, επί της με Α.Β.Μ. Α2023/1817 ποινικής δικογραφίας διενεργείται σε βάρος του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) προκαταρκτική εξέταση για τα αδικήματα της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220 ΠΚ), της ψευδούς κατάθεσης (άρ. 224 ΠΚ) και της απάτης (άρ. 386 ΠΚ) (βλ. σχετικά το από 27-5-2024 έγγραφο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου περί συνολικής κατάστασης της με Α.Β.Μ. Α2023/1817 ποινικής δικογραφίας, και την σχετική υπηρεσιακή βεβαίωση του Τμήματος Γραμματείας της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου).

III. Κατόπιν τούτων σε συνδυασμό με τα διαλαμβανόμενα στην μείζονα σκέψη της παρούσας:

- i) όσον αφορά τις αιτιάσεις σε βάρος του πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα) για τα αδικήματα:

α) της ψευδούς κατάθεσης διαδίκου (άρ. 224§1 ΠΚ), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 7-7-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον όσα γεγονότα κατέθεσε με τις από 7-7-2023 έγγραφες εξηγήσεις του ενώπιον της Πταισματοδίκη Ρόδου στο πλαίσιο διενέργειας προκαταρκτικής εξέτασης επί της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας, κατατέθηκαν στο πλαίσιο άσκησης από μέρους του θεμελιώδους δικαιώματος της μη αυτοενοχοποίησης. Επιπλέον, όσον αφορά στο σκέλος των εξηγήσεών του κατά το οποίο ο νυν εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) χρήζει ακούσιας νοσηλείας, μόνο ως αξιολογική κρίση μπορεί να θεωρηθεί.

β) της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρ. 363 ΠΚ, ως ισχύει με τον Ν. 5090/2024), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 7-7-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον τόσο ο Εισαγγελικός Λειτουργός της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που χειρίστηκε την με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 έγκληση, όσο και ο Δικαστικός Υπάλληλος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που την παρέλαβε και την καταχώρησε, όπως επίσης και οι προανακριτικοί υπάλληλοι (Πταισματοδίκης Ρόδου) που συνέπραξαν στην σύνταξη της από 7-7-2023 έκθεσης χωρίς όρκο κατάθεσης του πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα), δεν εμπίπτουν στην έννοια του «τρίτου» κατά τα ρητώς προβλεπόμενα στο άρθρο 363εδ.β' ΠΚ, ως αυτό ισχύει κατόπιν της από το άρθρο 54 του Ν. 5090/2024 τροποποίησής του.

γ) της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον συντρέχει, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 57 ΚΠΔ, η αρνητική δικονομική προϋπόθεση του (οιονεί) δεδικασμένου και η κρινόμενη έγκληση ως προς το συγκεκριμένο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στον νόμο, δεδομένου ότι αφενός δεν εισφέρθηκαν με την υπό κρίση έγκληση νέα στοιχεία, που να δικαιολογούν την ανάσυρση της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας, αφετέρου πρόκειται για τις ίδιες, κατά χρόνο, τόπο και ιστορικές περιστάσεις πράξεις με αυτές που κρίθηκαν ήδη στο πλαίσιο της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας.

ii) όσον αφορά τις αιτιάσεις σε βάρος του δεύτερου εγκαλουμένου (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου) για τα αδικήματα:

α) της ψευδούς κατάθεσης διαδίκου (άρ. 224§1 ΠΚ), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 7-7-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον όσα γεγονότα κατέθεσε με τις από 7-7-2023 έγγραφες εξηγήσεις του ενώπιον της Πταισματοδίκη Ρόδου στο πλαίσιο διενέργειας προκαταρκτικής εξέτασης επί της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας, κατατέθηκαν στο πλαίσιο άσκησης από μέρους του θεμελιώδους δικαιώματος της μη αυτοενοχοποίησης. Επιπλέον, όσον αφορά στο σκέλος των εξηγήσεών του κατά το οποίο ο νυν εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) «εμπαίζει την Δικαιοσύνη», μόνο ως αξιολογική κρίση μπορεί να θεωρηθεί. Το δε σκέλος των εξηγήσεων του ανωτέρω εγκαλουμένου σχετικά με την ακίνητη περιουσία του ουδόλως στοιχειοθετούν την αντικειμενική υπόσταση κάποιου αδικήματος, δεδομένου ότι στην υπό κρίση έγκληση ο ίδιος ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) δεν αρνείται την αλήθεια αυτού του γεγονότος.

β) της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρ. 363 ΠΚ, ως ισχύει με τον Ν. 5090/2024), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 7-7-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον τόσο ο Εισαγγελικός Λειτουργός της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που χειρίστηκε την με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 έγκληση, όσο και ο Δικαστικός Υπάλληλος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που την παρέλαβε και την καταχώρησε, όπως επίσης και οι προανακριτικοί υπάλληλοι (Πταισματοδίκης Ρόδου) που συνέπραξαν στην σύνταξη της από 7-7-2023 έκθεσης χωρίς όρκο κατάθεσης του δεύτερου εγκαλουμένου (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου), δεν εμπίπτουν στην έννοια του «τρίτου» κατά τα ρητώς προβλεπόμενα στο άρ. 363εδ.β' ΠΚ, ως αυτό ισχύει κατόπιν της από το άρ. 54 του Ν. 5090/2024 τροποποίησέως του. Ομοίως δε όσον αφορά το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρ. 363 ΠΚ, ως ισχύει με τον Ν. 5090/2024), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 10-3-2023, δεν στοιχειοθετείται, καθόσον τόσο ο Εισαγγελικός Λειτουργός της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που χειρίστηκε την με Α.Β.Μ. Α2023/1817 μήνυση, όσο και ο Δικαστικός Υπάλληλος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που την

παρέλαβε και την καταχώρηση, και ο Πρόεδρος Πρωτοδικών Ρόδου και ο Εισαγγελέας Εφετών Δωδεκανήσου, που παρέλαβαν την ανωτέρω μήνυση, δεν εμπίπτουν στην έννοια του «τρίτου» κατά τα ρητώς προβλεπόμενα στο άρ. 363εδ.β' ΠΚ, ως αυτό ισχύει κατόπιν της από το άρ. 54 του Ν. 5090/2024 τροποποιήσεώς του.

γ) της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220§1 ΠΚ), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 10-3-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον λαμβανομένου υπόψη ότι ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) ουδόλως αμφισβητεί την αλήθεια του ισχυρισμού του δεύτερου και τρίτου εγκαλουμένου (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου και ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη) ότι δηλαδή ο ίδιος είναι κύριος δώδεκα (12) διαμερισμάτων (οριζόντιων ιδιοκτησιών), και ισόγειου καταστήματος, εμβαδού 300,00 τ.μ., (στο οποίο στεγάζεται η επιχείρηση του Γενικού Εμπορίου Τροφίμων), που βρίσκονται στην Ρόδο, σε κτίριο, με κτηματολογικά στοιχεία, μερίδα 80Α γαιών Ρόδου, τόμος 61, και φύλλο 81 του Κτηματολογίου Ρόδου, και την γνησιότητα του με άρ. 1600 /2009 πιστοποιητικού κυριότητας του Κτηματολογίου Ρόδου, συνάγεται ότι δεν συντρέχει το αντικειμενικό στοιχείο της απατηλής συμπεριφοράς των ως άνω εγκαλουμένων.

δ) της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον συντρέχει, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρ. 57 ΚΠΔ, η αρνητική δικονομική προϋπόθεση του (οιονεί) δεδικασμένου και η κρινόμενη έγκληση ως προς το συγκεκριμένο σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως μη στηριζόμενη στον νόμο, δεδομένου ότι αφενός δεν εισφέρθηκαν με την υπό κρίση έγκληση νέα στοιχεία, που να δικαιολογούν την ανάσυρση της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας, αφετέρου πρόκειται για τις ίδιες, κατά χρόνο, τόπο και ιστορικές περιστάσεις πράξεις με αυτές που κρίθηκαν ήδη στο πλαίσιο της με Α.Β.Μ. Ε2023/1696 ποινικής δικογραφίας. Όσον αφορά δε τις αιτιάσεις του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) ότι διαπράττουν το αδίκημα της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), καταθέτοντας ο δεύτερος και ο τρίτος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος και ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) το με άρ.πρωτ. 354/10-3-2023 έγγραφο στο Πρωτοδικείο Ρόδου, διότι ενεργούν προς όφελος του

πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα), πρέπει να απορριφθούν ως ουσία αβάσιμες, διότι οι ισχυρισμοί του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) είναι παντελώς αόριστοι και αναπόδεικτοι και στηρίζονται σε κρίσεις και εκτιμήσεις του ιδίου, χωρίς να προσκομίζεται οποιοδήποτε στοιχείο ικανό να ενισχύσει αυτούς, καθόσον από την επισκόπηση των σχετικών που προσκομίζει ο εγκαλών, ουδόλως αποδεικνύονται τα όσα καταγγέλλει.

iii) όσον αφορά τις αιτιάσεις σε βάρος του τρίτου εγκαλουμένου (ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη) για τα αδικήματα:

α) της συκοφαντικής δυσφήμισης (άρ. 363 ΠΚ, ως ισχύει με τον Ν. 5090/2024), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 10-3-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον τόσο ο Εισαγγελικός Λειτουργός της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που χειρίστηκε την με Α.Β.Μ. Α2023/1817 μήνυση, όσο και ο Δικαστικός Υπάλληλος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου, που την παρέλαβε και την καταχώρησε, και ο Πρόεδρος Πρωτοδικών Ρόδου και ο Εισαγγελέας Εφετών Δωδεκανήσου, που παρέλαβαν την ανωτέρω μήνυση, δεν εμπίπτουν στην έννοια του «τρίτου» κατά τα ρητώς προβλεπόμενα στο άρθρο 363εδ.β' ΠΚ, ως αυτό ισχύει κατόπιν της από το άρθρο 54 του Ν. 5090/2024 τροποποίησής του.

β) της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220§1 ΠΚ), που φέρεται να τέλεσε στην Ρόδο την 10-3-2023, απορρίπτονται ως νόμω αβάσιμες, καθόσον λαμβανομένου υπόψη ότι ο εγκαλών (ΣΠΑΝΟΣ Θωμάς) ουδόλως αμφισβητεί την αλήθεια του ισχυρισμού του δεύτερου και τρίτου εγκαλουμένου (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου και ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη) ότι δηλαδή ο ίδιος είναι κύριος δώδεκα (12) διαμερισμάτων (οριζόντιων ιδιοκτησιών), και ισόγειου καταστήματος, εμβαδού 300,00 τ.μ., (στο οποίο στεγάζεται η επιχείρηση του Γενικού Εμπορίου Τροφίμων), που βρίσκονται στην Ρόδο, σε κτίριο, με κτηματολογικά στοιχεία, μερίδα 80Α γαιών Ρόδου, τόμος 61, και φύλλο 81 του Κτηματολογίου Ρόδου, και την γνησιότητα του με άρθρο 1600 /2009 πιστοποιητικού κυριότητας του Κτηματολογίου Ρόδου, συνάγεται ότι δεν συντρέχει το αντικειμενικό στοιχείο της απατηλής συμπεριφοράς των ως άνω εγκαλουμένων.

γ) της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), ουδόλως προκύπτουν ενδείξεις ενοχής, καθόσον οι κάτωθι ενέργειες και δη: η έγερση της με άρ. 98/15-9-2002 αγωγής αποζημίωσης ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου κατ' εντολή του πελάτη του Ουγιανίη ή Μπεκάκη Μεχμέτ, η μετέπειτα κατάθεση της με άρ. 290/15-2-2002 αίτησης συντηρητικής κατάσχεσης ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε η από 15-2-2002 Προσωρινή Διαταγή του Προέδρου Πρωτοδικών Ρόδου, που απαγόρευε μέχρι την ορισθείσα δικάσιμο κάθε νομική ή πραγματική μεταβολή των ακινήτων του Μανουσέλη Ιωάννη, δικαιοπάροχου του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά), η καταχώριση της ανωτέρω προσωρινής διαταγής στο Κτηματολόγιο Ρόδου και η παράλειψη καταχώρισης της με άρ. 251/2004 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, με την οποία απορρίφθηκε η ανωτέρω αγωγή αποζημίωσης, ουδόλως αποδεικνύεται ότι ο τρίτος εγκαλούμενος (ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) ενήργησε προς όφελος του πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα). Όσον αφορά δε τις αιτιάσεις του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) ότι διαπράττουν το αδίκημα της συγκρότησης και ένταξης σε εγκληματική οργάνωση (άρ. 187 ΠΚ), καταθέτοντας ο δεύτερος και ο τρίτος εγκαλούμενος (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ Στέφανος και ΧΑΡΙΤΟΣ Ιωάννης) το με άρ.πρωτ. 354/10-3-2023 έγγραφο στο Πρωτοδικείο Ρόδου, διότι ενεργούν προς όφελος του πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα), πρέπει να απορριφθούν ως ουσία αβάσιμες, διότι οι ισχυρισμοί του εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) είναι παντελώς αόριστοι και αναπόδεικτοι και στηρίζονται σε κρίσεις και εκτιμήσεις του ιδίου, χωρίς να προσκομίζεται οποιοδήποτε στοιχείο ικανό να ενισχύσει αυτούς, καθόσον από την επισκόπηση των σχετικών που προσκομίζει ο εγκαλών, ουδόλως αποδεικνύονται τα όσα καταγγέλλει.

- iv) όσον αφορά τις αιτιάσεις σε βάρος του πρώτου εγκαλουμένου (ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα) αναφορικά με τις πράξεις της φερόμενης ηθικής αυτουργίας στις πράξεις των ανωτέρω λοιπών εγκαλουμένων προσώπων, η υπό κρίση έγκληση τυγχάνει νομικά βάσιμη δοθέντος λόγω του παρακολουθηματικού χαρακτήρα της ηθικής αυτουργίας.

Κατόπιν τούτων η υπό κρίση έγκληση πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως νόμω και ουσία αβάσιμη κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της προκείμενης διαδικασίας, δεν πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εγκαλούντος καθόσον δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής του άρ.580§4ΚΠΔ, δηλαδή η κρινόμενη έγκληση δεν προέκυψε ότι είναι εντελώς ψευδής και υποβλήθηκε από δόλο.

Λεκτέο εν προκειμένω, όσον αφορά τις αιτιάσεις σε βάρος α) του ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός 25ηε Μαρτίου άρ.9, και β) του ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη του Γαβριήλ, κατοίκου Ιαλυσού Ρόδου, οδός Γ. Χαρίτου άρ. 2, για το αδίκημα της ψευδούς καταμήνυσης από κοινού (άρ. 229§1 ΠΚ) , και γ) του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου, κατοίκου Ρόδου οδός Υψηλάντου αρ. 11, για το αδίκημα της ηθικής αυτουργίας σε ψευδή καταμήνυση (άρ. 46§1, 229§1 ΠΚ), που φέρεται τέλεσαν στην Ρόδο την 10-3-2023, αυτή τέθηκε στο αρχείο του άρ. 59§2 ΚΠΔ, καθόσον αναφορικά με την με Α.Β.Μ. Α2023/1817 ποινική δικογραφία, στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις του νυν δεύτερου και τρίτου εγκαλουμένου (ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου και ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη) σε βάρος του νυν εγκαλούντος (ΣΠΑΝΟΥ Θωμά) για τα αδικήματα της υπαρπαγής ψευδούς βεβαίωσης (άρ. 220 ΠΚ), της ψευδούς κατάθεσης (άρ. 224 ΠΚ) και της απάτης (άρ. 386 ΠΚ), διενεργείται προκαταρκτική εξέταση (βλ. σχετικά το από 27-5-2024 έγγραφο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου περί συνολικής κατάστασης της με Α.Β.Μ. Α2023/1817 ποινικής δικογραφίας, και την σχετική υπηρεσιακή βεβαίωση του Τμήματος Γραμματείας της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Ρόδου).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτουμε εν μέρει την από 4-9-2023 και με Α.Β.Μ. Ε2023/4703 έγκληση του ΣΠΑΝΟΥ Θωμά - Δημητρίου του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, στην οποία διαλαμβάνονται αιτιάσεις σε βάρος: α) του ΜΑΝΤΖΟΝ Ανδρέα του Φραγκίσκου, κατοίκου Ρόδου οδός Υψηλάντου αρ. 11, β) ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ Στέφανου του Ιωάννη, κατοίκου Ρόδου οδός 25ηε Μαρτίου άρ.9, και γ) του ΧΑΡΙΤΟΥ Ιωάννη του Γαβριήλ, κατοίκου Ιαλυσού Ρόδου, οδός Γ. Χαρίτου άρ. 2.

Παραγγέλλουμε την επίδοση αντιγράφου της διάταξης αυτής στον εγκαλούντα.

Ρόδος, 12-8-2024

Η Εισαγγελέας

ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΑΝΤΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ